

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka, v právní věci žalobce: **J. F.**, zastoupený advokátem Mgr. Martinem Hrdlíkem, sídlem Pobřežní 1a, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, sídlem U Jezu 2a, Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2024, č. j. OSH 984/23-2/67.1/23304/Rg KULK 62193/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 5. 12. 2024, č. j. 60 A 11/2024- 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Městský úřad v Tanvaldu (dále též jen „správní I. prvního stupně“) vydal dne 27. 10. 2023, rozhodnutí č. j. OD/50570/Př-23/440-MJ, kterým uznal žalobce vinným z přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), spočívajícího v držení telefonního přístroje v ruce za jízdy, a za to mu uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Potvrdil závěr správního orgánu I. stupně, že především ze svědeckých výpovědí policistů bylo prokázáno, že žalobce za jízdy držel v ruce u svého levého ucha hovorové zařízení, mobilní telefon.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud jako nedůvodnou zamítl. Nepřisvědčil tak námitce mířící proti náležitěmu prokázání skutkového stavu. Podle soudu bylo dostatečné, pokud správní orgány vycházely především z výpovědí zasahujících policistů, které byly dostatečně věrohodné a neobsahující zásadní rozpory. Kamerové záznamy sice přímo nezachycují spáchání přestupku, ale prokazují, že policisté do kabiny řidiče viděli a daný přestupek tak objektivně mohli zpozorovat.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Namítl, že výpověď policisty pprap. M. je nekonzistentní a jeho závěr o tom, že stěžovatel držel mobilní telefon, je založen pouze na domněnce. Policisté museli svůj závěr mezi sebou konzultovat, což naznačuje, že si nebyli jisti. Svědek sice tvrdil, že viděl tmavý obdélníkový předmět, avšak za daných podmínek (vzdálenost, úhel pohledu, překážky ve výhledu) nebylo možné s jistotou identifikovat mobilní telefon. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu lze vinu za tento přestupek prokázat pouze tehdy, pokud je nade vší pochybnost jisté, že policisté skutečně viděli stěžovatele držet telefon, což však v tomto případě splněno není.

[5] Dále stěžovatel zpochybnil závěry krajského soudu ohledně videozáznamu, který měl údajně potvrdit výpověď policisty. Podle stěžovatele však záznam zachycuje pouze to, že měl ruku u hlavy, přičemž telefon v ruce nelze na záběrech pozorovat ani při detailním přezkoumání. Za daných podmínek (děšť, opar, odlesky světla, úhel snímání) bylo navíc obtížné jasně rozpoznat detaily v kabině vozidla. Stěžovatel také konzistentně tvrdí, že se pouze dotýkal poraněného ucha a telefon u sebe vůbec neměl.

[6] Závěrem poukázal na zásadu presumpce neviny a pravidlo „*in dubio pro reo*“, podle kterého nelze uznat vinu, pokud existují důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje. Krajský soud však upřednostnil výpověď policisty bez důkladného vyhodnocení její věrohodnosti a bez kritického porovnání s videozáznamem. Závěr o spáchání přestupku tak podle stěžovatele nemá dostatečnou oporu v provedených důkazech, a proto jej nelze uznat vinným.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, ji Nejvyšší správní soud odmítne jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního

pokračování

zákonem č. 77/2021 Sb.). Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[9] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[10] V nyní projednávané věci stěžovatel žádný důvod přijatelnosti své kasační stížnosti nepředestřel, a ani Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah jeho vlastních zájmů, nebo zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Uplatněná argumentace do značné míry opakuje žalobní námitky a skutečnosti již krajským soudem vypořádané; v kasační stížnosti napadá přitom pouze skutkové posouzení věci, nepředkládá však žádnou právní otázku, jenž by přesahovala jeho vlastní zájmy.

[11] Kasační stížnost proto **je nepřijatelná**.

[12] K uplatněné kasační argumentaci je třeba předeslat, že smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti by zjevně odporovalo, pokud by se měl kasační soud zabývat vytvářením judikatury ohledně dílčích skutkových otázek (usnesení NSS z 29. 1. 2024, čj. 8 As 241/2022 - 25, bod 13). K tomu lze dodat, že je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudky NSS z 1. 3. 2017, čj. 6 As 256/2016 - 79, bod 21, či z 13. 5. 2020, čj. 6 Afs 7/2020 - 52, bod 23). Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní pochybení krajského soudu (viz kupříkladu usnesení ze dne 13. 8. 2024, č. j. 8 As 121/2024 - 31). To však kasační soud neshledal.

[13] V souvislosti s námitkou nedostatečného prokázání spáchání přestupku Nejvyšší správní soud uvádí, že ve své rozhodovací praxi opakovaně vyslovil, že držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi tzv. obtížně zachytitelné přestupky, tedy mezi taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat obtížněji a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla, ačkoliv jsou pozorovatelná pouhým okem. U těchto obtížně zachytitelných přestupků třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86), a tedy i na věrohodnost

svědecké výpovědi policistů. Z judikatury přitom vyplývá, že policistu lze obecně považovat za věrohodného a nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (více viz např. rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015 - 46, či ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 176/2016 - 41). Věrohodnost policistů mohou mimo jiné snižovat především důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené například způsobem jejich hodnocení a odměňování (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). U obtížně pozorovatelných přestupků je rovněž nutné rovněž zhodnotit, zda měli strážníci či policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Zároveň soud připomíná, že výpovědi zasahujících policistů, spolu s oznámením o přestupku a úředním záznamem (tedy důkazy pocházející pouze z jednoho zdroje, tj. od zasahujících policistů) mohou být pro prokázání přestupku dostatečné, neexistují-li v nich výraznější rozpory (srov. rozsudky ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018 - 37).

[14] Krajský soud posoudil případ stěžovatele v souladu s uvedenou judikaturou a nedopustil se žádných významných pochybení, která by odůvodňovala přijatelnost kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu

pokračování

1 As 330/2024 - 35